

N:o 2.

Ank. till Riksd. kansli den 8 februari 1897, kl. 12 midd.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i vissa delar af lagen om skydd för varumärken den 5 juli 1884.

Genom proposition, n:o 17, af den 9 nästlidne januari har Kongl. Maj:t, under åberopande af propositionen bifogade, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll, föreslagit Riksdagen att antaga följande förslag till

Lag

angående ändring i vissa delar af lagen om skydd för varumärken den 5 juli 1884.

Härigenom förordnas, att 4, 7 och 16 §§ i lagen om skydd för varumärken den 5 juli 1884 skola erhålla följande ändrade lydelse:

4 §.

Varumärke må ej registreras:

1) om det består endast af siffror, bokstäfver eller ord, som icke utmärka sig genom så egendomlig form, att märket kan såsom figurmärke anses; dock att registrering ej må vägras, om märket består

Bih. till Riksd. Prot. 1897. 7 Saml. 2 Häft. (N:o 2.)

af ord, som kunna anses såsom en för vissa, i ansökningsen enligt 3 § uppgifna varuslag särskildt uppfunnen benämning, hvilken ej afser att angifva varus ursprung, beskaffenhet, bestämmelse, myckenhet eller pris;

2) om deri obehörigen intagits annat namn eller annan firma än sökandens eller namnet på annans fasta egendom;

3) om det innehåller offentliga vapen eller stämplor;

4) om det innehåller framställningar, som kunna väcka förargelse;

5) om det är helt och hållet likt varumärke, som redan är för annans räkning registrerat eller behörigen anmaldt till registrering, eller med dylikt märke företer sådan likhet, att, oaktadt skiljaktigheter i vissa delar, märkena i sin helhet lätt kunna förväxlas; dock att registrering ej må vägras, om likheten beror af sådana beteckningar, som afses i 7 §, eller om begge märkena gälla olika varuslag.

7 §.

Innehåller varumärke, som blifvit för någons räkning registrerat, siffror, bokstäver eller ord, som enligt 4 § icke kunna ensamma för sig såsom varumärke registreras, eller består det endast eller till en del af sådant tecken eller märke, som allmänligen nyttjas i viss näring, utgör registrering ej hinder för annan att använda samma beteckningar såsom varumärke eller del af varumärke.

16 §.

Konungen eger efter aftal med främmande stat och under förutsättning af ömsesidighet förordna, att skydd för varumärke enligt denna lag må tillkomma äfven den, hvilken utom riket drifver sådan näring, som omförmäles i 1 §; skolandet i sådant fall gälla samma lags föreskrifter med iakttagande af följande särskilda regler i afseende på varumärke, som registreras:

1) ansökan om registrering skall åtföljas af bevis, att sökanden uppfyllt de vilkor, som i den främmande staten fordras för att bereda skydd åt varumärket;

2) den, för hvilken registreringen blir gällande, skall hafva ett här i riket bosatt ombud, som eger att härstädes å hans vägnar svara i alla saker, hvilka angå varumärket; och åligger det honom förty att, då an-

sökan göres, samt sedermera vid ombyten af ombud uppgifva ombudets namn och vistelseort, vid äfventyr att, i händelse föreskriften derom skulle finnas icke vara iakttagen, domaren må på anmälan i förekommande fall med laga verkan utse sådant ombud;

3) varumärket skyddas icke i vidsträcktare mån eller för längre tid än i den främmande staten.

Med afseende på varumärke, registrerad i stat, som för svenska varumärken gör motsvarande medgifvande, eger Konungen dessutom meddela följande bestämmelser:

4) varumärket må, derest det icke strider mot sedlighet eller god ordning, registreras i den form, hvori det är gällande i den främmande staten;

5) har någon här i riket sökt registrering af ett varumärke före utgången af viss tid, som kan bestämmas antingen till högst fyra månader från det han i den främmande staten till registrering anmälde samma varumärke eller till högst tre månader från det vederbörande myndighet der kungjorde, att sådan registrering beviljats, då må den här i riket gjorda ansökning i förhållande till andra ansökningar betraktas så, som vore den gjord samtidigt med anmälningen i den främmande staten;

6) vägras registrering på grund af 4 § 5 mom. och styrker sökanden efter stämning å den, som innehar rättigheten att begagna det förut anmälda eller registrerade märket, att detta märke ursprungligen är ett af sökanden brukadt märke, som annan tillegnat sig, må domstolen förklara sökanden berättigad att erhålla registrering med uteslutande rätt till märkets begagnande för det slag af varor, för hvilket han brukade märket vid den tid, då det ömsesidiga skyddet inträdde. Talan härom må ej väckas senare än sex månader från nämnda tid;

7) varumärke, som i den främmande staten blifvit, innan det ömsesidiga skyddet inträdde, behörigen registrerad och som endast eller hufvudsakligen består af siffror, bokstäfver eller ord, som enligt 4 § icke kunna ensamma för sig såsom varumärke registreras, skall, när det skyddas i den främmande staten, här i riket, efter registrering, njuta det särskilda skydd, att andra ej må använda samma siffror, bokstäfver eller ord såsom varumärke för samma slags varor, med mindre de begagnat dem, innan det ömsesidiga skyddet inträdde. Ej må dock sådana varumärkens registrering, med undantag för jernstämplar och skeppningsmärken å trävaror, medföra hinder för någon att såsom varumärke begagna begynnelsebokstäfverna till sitt namn eller sin firma.

Denna lag skall träda i kraft den 1 oktober 1897.

Brukar näringsidkare vid lagens utfärdande lofligen särskildt märke, som endast eller hufvudsakligen består af ord, hvilka ej utmärka sig genom egendomlig form, men kunna anses såsom en särskildt uppfunnen benämning å vissa varuslag, hvarför märket brukas, och har han inom tre månader från det lagen trädt i kraft sökt registrering af märket på sätt i 3 § sägs, kan annan icke genom tidigare registrering vinna rätt till samma märke eller märke, som är så likt detta, att det lätt kan dermed förvexlas.

Föreliggande proposition, hvilken blifvit af båda kamrarne till utskottet hänvisad, åsyftar åtskilliga förändringar uti gällande varumärkeslagstiftning.

Först och främst är härutinnan att uppmärksamma det ifrågasatta medgifvandet af inregistrering utaf s. k. fantasiord, d. v. s. benämningar, som uppfinnaren eller tillverkaren af en vara väljer för att dermed skilja sin produkt från andras. Gällande lag om skydd för varumärken den 5 juli 1884 förbjuder inregistrering af varumärke, hvilket består endast af siffror, bokstäfver eller ord, för så vidt nemligen dessa ej utmärka sig genom så egendomlig form, att märket kan såsom figurmärke anses.

Såsom af vederbörande departementschef vid ärendets föredragning i statsrådet den 20 november sistlidet år framhölls, torde emellertid giltig anledning saknas att vägra varumärkes skydd för sådant ord, hvilket otvifvelaktigt synnerligen väl egnar sig för det ändamål, som med varumärkens användande åsyftas, eller att i den allmänna handeln skilja den ene näringsidkarens varor från den andres. Då härtill kommer, att — såsom departementschefen påpekat — registrering af åtminstone vissa ordmärken är inom nästan alla i industrielt afseende mera betydande länder tillåten och åtföljd af skydd, vill det synas utskottet välbetänkt, att den svenska lagstiftningen härutinnan bringas i öfverensstämmelse med de i utländska lagar stadgade principer.

Äfven öfriga i propositionen föreslagna ändringar synas utskottet förtjenta af gillande. Sålunda torde hvad departementschefen anført till stöd för den ifrågasatta ändrade lydelsen af 16 §:s 5 mom. ådagalägga lämpligheten af den äskade förändringen, hvilken åsyftar utsträckning af den tid, inom hvilken en i utlandet gjord registreringsansökan skall inom Sverige upprepas för att här erhålla prioritet framför andra emellertid inkomna ansökningar.

Mot den föreslagna förändringen af 16 §:s 7 mom. kan visserligen invändas — något som äfven vid förslaget granskning inom högsta domstolen anfördes — att det ej borde stå vederbörande i all framtid öppet att när som helst här i riket vinna registrering med sådan verkan, som i momentet afses, hvarför det lämpligen borde stadgas begränsning i nämnda hänseende, men då, enligt hvad departementschefen omförmält, svårigheter i internationelt hänseende härigenom lätteligen skulle uppkomma, har utskottet, som förutsätter, att vid afslutande af konventioner med främmande länder svenska undersåtar beredas motsvarande fördelar, ej heller mot ifrågavarande moments lydelse funnit något att erinra.

Då alltså samtliga föreslagna ändringar synas utskottet ändamålsenliga, hemställer utskottet,

att ifrågavarande proposition må af Riksdagen antagas.

Stockholm den 8 februari 1897.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.